

Dat moet papa dan maar met de kasteelfamilie regelen", zei hij. Meester en juf beloofden dat ze - als ze in de buurt waren - zeker op bezoek zouden komen. Met de vriendjes en vriendinnen werden ook afspraken gemaakt over logeerpartijen. Maar dat zou nog wel even duren. Eerst was er natuurlijk de verhuizing zelf. En in de zomervakantie moest alles worden ingericht, geschilderd en behangen. Mama zuchtte eens diep. Gelukkig had opa al aangeboden te helpen. Dus dat kwam allemaal wel goed.

En dat klopte. Na enkele weken hard werken was het huis klaar voor de nieuwe bewoners.

2. De verhuizing

Er stond een heel grote verhuisauto voor de deur. Maria en Erik hadden hun eigen kleren, boeken en speelgoed al in dozen gedaan. En ze vonden dat ze nu wel tijd hadden om de verhuisauto goed te bekijken. Maria had het vlug gezien en ging weer naar binnen. Mama helpen. Maar Erik was nog niet uitgekeken. Vooral de lift voor alle meubels en andere dingen vond Erik heel interessant. De verhuizers waren druk bezig alles in te laden. Erik had goed gekeken hoe de lift moest worden bediend.

De verhuizers gingen halverwege het inladen koffiedrinken. Erik vond het nu tijd om zijn eigen dozen in de auto te doen. Hij drukte op de knop van de lift. Die kwam naar beneden. Erik had wel zes dozen ingepakt. En die konden allemaal in een keer op het platform van de lift gezet. Nu moest hij zelf ook op het platform gaan staan, want anders kon hij niet in de verhuisauto komen. Een buurjongen kwam geïnteresseerd kijken naar wat Erik aan het doen was. Hij wilde ook wel meeliften. Maar dat vond Erik niet goed. "Het is geen speelgoed, zo'n lift", zei hij. "We gaan verhuizen en alles moet mee." Op dat moment kwamen de verhuizers weer naar buiten. "Hé Erik", zei één van hen. "Dat is geen speelgoed. Kom er direct af." Erik keek de buurjongen aan en zei: "Precies wat ik je net vertelde."

Aan het eind van de ochtend was alles ingepakt. Papa liep voor alle zekerheid nog door alle kamers. Alle kamers waren leeg! Ze konden vertrekken. "Mag ik met de verhuiswagen meerijden?" Erik zag dat wel zitten, zo hoog boven de weg. De verhuizers vonden het goed. En van papa mocht het ook. Mama keek een beetje bezorgd. En Maria zei angstig dat Erik vooral niet aan het stuur mocht zitten.

"Ik ga goed opletten hoe het allemaal moet. Want ik wil later vrachtwagenchauffeur worden", zei Erik. Hij moest echt klimmen om in de cabine te komen, want die was heel hoog.

"Wij rijden wel achter de verhuishwagen aan", zei papa tegen de verhuizers. "Dan zijn we er gelijk met jullie."

Zo vertrok de familie Houthakker naar het dorp Groenhoven. Hier en daar stonden mensen uit de buurt te zwaaien. Maria moest toch een beetje huilen. En mama keek ook niet vrolijk. Erik wel. Die had in de verhuishwagen de grootste pret. Tegen de buurjongen stak hij nog vlug zijn tong uit. "Dat is niet aardig", vond de oudste verhuizer. En dus zwaaide Erik vriendelijk naar hem om het weer goed te maken.

De reis duurde zeker twee uur, want een verhuishwagen is niet zo snel als een personenauto. En op het eind waren er ook nog eens binnenwegen, die door stadjes en dorpen gingen. Maria probeerde in de auto alle plaatsnaamborden te lezen. Maar dat viel niet mee.

Eindelijk zag Maria het bord Groenhoven. "We zijn er."

Voor de verhuizers was het even zoeken naar het huis in het bos. Papa ging daarom in het dorp voor ze uitrijden en toen waren ze er vlug. "Nou, nou, jullie gaan hier rustig wonen", zei één van hen. Maar met Erik in de buurt was dat een verkeerde gedachte. Die stond als eerste ongeduldig bij de voordeur.

"Papa, ik wil mijn kamer alvast inrichten. Dan kan ik daarna het bos in om dieren te gaan zoeken", riep hij. Dat had hij mis. Mama vertelde hem dat het uren zou duren voor alles op zijn plaats stond. Dan was het al bijna donker. Het bos ingaan kon hij op zijn buik schrijven. Aan de toon van mama begreep Erik dat hij zich beter moest houden.